

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Jean-Christophe Grangé

Pasagerul

Traducere din franceză și note de
Carmen Ciora

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Domnica Drumea

Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Jeremy Samuelson

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Roxana Samoilescu
Sinziana Doman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GRANGÉ, JEAN-CHRISTOPHE

Pasagerul / Jean-Christophe Grangé ; trad.: Carmen Ciora. - București :
Editura Trei, 2014

ISBN 978-973-707-827-8

I. Ciora, Carmen (trad.)

821.133.1-31=135.1

Titlul original: Le passager
Autor: Jean-Christophe Grangé

Copyright © Éditions Albin Michel, 2011

Copyright © Editura Trei, 2014
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-827-8

Pentru Michèle Roca-Phelippot

I. MATHIAS FREIRE

Sunetul telefonului îi străpunse creierul ca un cui înroșit.

Visa un perete scăldat în soare. Mergea pe lângă el și își urmărea umbra proiectată pe peretele alb. Peretele nu avea început și nu avea sfârșit. Peretele era universul. Neted, orbitor, indiferent...

Din nou, soneria telefonului.

Deschise ochii. Căută din priviri cifrele luminoase ale ceasului deșteptător de lângă el. 4:02. Se ridică într-un cot. Pipăi împrejur, dar nimic. Își aminti că era în camera de gardă. Căută în buzunarele halatului și găsi telefonul mobil. Privi ecranul. Nu cunoștea numărul. Apăsă butonul de răspuns fără să scoată o vorbă.

O voce se făcu auzită în camera întunecată:

— Doctorul Freire?

Nu răspunse.

— Sunteți doctorul Mathias Freire, psihiatrul de gardă?

Vocea părea îndepărtată. Din nou visul. Peretele, lumina albă, umbra...

— Da, eu sunt, răspunse în cele din urmă.

— Sunt doctorul Fillon. Sunt de gardă în cartierul Saint-Jean Belcier.

— De ce mă sunați pe numărul ăsta?

— Pe ăsta l-am primit. Vă deranjez?

Ochii i se obișnuiră cu întunericul. Negatoscopul. Biroul de metal. Dulapul cu medicamente încuiat de două ori.

Camera de gardă nu era decât un cabinet medical unde se stinsese lumina. Dormise pe un pat de consultație.

— Care e problema? bombăni, ridicându-se.

— O chestie ciudată la gara Saint-Jean. Gardienii au surprins un tip pe la miezul nopții. Un vagabond ascuns într-o stație de gresaj pe calea ferată.

Medicul avea o voce tensionată. Freire se uită din nou la ceas: 4:05.

— L-au adus mai întâi la infirmerie, apoi au contactat comisarariatul de la Capucins. Poliția l-a ridicat și m-au chemat. L-am examinat acolo.

— E rănit?

— Nu, dar și-a pierdut complet memoria. Uluitor.

— Nu simulează?

— Aici dumneavoastră sunteți specialistul. Dar nu, nu cred. Parcă e pe altă lume. Sau mai degrabă parcă e pe nicăieri.

— Mă vor acolo?

— Nu. O patrulă de la Bac¹ o să vi-l aducă.

— Mulțumesc frumos, îi răspunse ironic.

— Nu glumesc. Puteți să-l ajutați. Sunt convins.

— Ați emis un certificat medical?

— Îl aduce cu el. Succes.

Bărbatul închise, grăbit să termine convorbirea. Mathias Freire rămase nemișcat. Tonul îi sfredelea timpanul în întineric. Cu siguranță, nu era noaptea lui. Festivitățile începuseră pe la ora 21. În pavilionul celor internați din oficiu, unul dintre bolnavi defecase în salon și se îndopase cu excrementele proprii înainte de a-i rupe încheietura mâinii unuia dintre infirmieri. Treizeci de minute mai târziu o schizofrenică și-a tăiat venele cu o bucată de linoleum în unitatea de est. Freire i-a acordat primul ajutor, după care a transferat-o la Centrul Medical Pellegrin.

¹ BAC: *Brigade anticriminalité* (fr.) — Brigada anticriminalitate.

S-a dus la culcare pe la miezul nopții. O oră mai târziu, un alt pacient a ieșit în curte înarmat cu o trompetă de plastic. A fost nevoie de trei fiole cu sedativ ca să-l adoarmă și apoi au trebuit calmați toți cei pe care îi trezise cu recitalul lui. Tot atunci, un tip de la adictologie a făcut o criză de epilepsie. Până să ajungă Freire, tipul își mușcase limba. Gura îi gâlgâia de sânge. A fost nevoie de patru oameni pentru a-i stăpâni convulsiile. În învălmășeală, omul îi șterpelișe telefonul lui Freire din buzunar. Psihiatrul a așteptat până a devenit inconștient ca să-i descleșteze degetele pline de sânge și să recupereze aparatul.

La trei și jumătate s-a dus din nou la culcare. Pacea a durat doar o jumătate de oră, întreruptă de apelul ăsta fără cap și coadă. *Rahat.*

Stătea în întuneric fără să se miște. Tonul telefonului se auzea în continuare ca o sondă fantomatică în camera fără contur.

Își strecură telefonul în buzunar și se ridică. În timp ce se mișca, peretele alb din vis apărui din nou. O voce de femeie murmura: „Feliz...” Cuvântul însemna „fericit” în spaniolă. De ce spaniolă? De ce o femeie?

Simți durerea obsedantă, familiară, în adâncul ochiului stâng, care îi însoțea fiecare vis. Se frecă la ochi și apoi bău apă de la robinet.

Tot pe bâjbâite descuie ușa cu cartela de acces.

Se încuiase în cabinet — dulapul cu medicamente era Graalul spitalului.

Cinci minute mai târziu era pe aleea luminată din curtea clinicii. Din seara de dinainte orașul Bordeaux era învăluit în ceață. O ceață deasă, alburie, inexplicabilă. Își ridică gulerul impermeabilului pe care îl trăsesese peste halat. Mirosul ceții, încărcat cu miresme marine, îi crispa nărilor.

O luă în sus pe aleea centrală. Nu vedea la trei metri în față, dar știa locul pe dinafară. Pavilioane cu tencuială de

culoare gri, acoperișuri țuguiate, peluze pătrate. Ar fi putut trimite un infirmier să-l aducă pe nou-venit, dar ținea să-și întâmpine personal „clienții“...

Traversă curtea centrală înconjurată de câțiva palmieri. De obicei, arborii aceștia, amintindu-i de Antile, îi dădeau un strop de optimism. Dar nu și în seara asta. Curentul rece și umiditatea nu-l lăsau să fie încrezător. Ajunse la poartă, schiță un salut spre paznic și trecu peste prag. Poliția ajunsese și ea. Girofarul se rotea încet, fără zgomot, ca un far la capătul lumii.

Freire închise ochii. Durerea îi pulsa sub pleoapă. Nu-i acordă nicio atenție, reacție pur psihosomatică. Toată ziua se ocupa cu afecțiuni mintale care se repercutau prin tot corpul. De ce nu și prin propriul lui organism?

Redeschise ochii. Primul dintre agenți ieși din mașină însoțit de un om în civil. Înțelese de ce individul de la telefon păruse speriat. Amnezicul era un colos. Avea aproape doi metri și cel puțin 130 de kilograme. Purta o pălărie — un Stetson texan original — și cizme din piele de șopărlă. Spatele lui lat era strâns într-un mantou gri-închis. Avea în mână un sac de plastic și un plic burdușit cu documente administrative.

Polițistul dădu să înainteze, dar Freire îi făcu semn să rămână unde era. Se apropie de cowboy. Cu fiecare pas, durerea devenea mai exactă, mai clară. Un mușchi începu să i se contracte la colțul ochiului.

— Bună seara, îi spuse când ajunse la câțiva metri de bărbat.

Niciun răspuns. Silueta nu se clinti, profilându-se pe haloul vaporos al unui felinar de stradă. Freire se adresa polițistului care rămăsese în spate cu mâna la armă, gata să intervină.

— E-n regulă. Puteți să plecați.

— Nu vreți să vi-l dăm în primire?

— Trimiteți-mi procesul-verbal mâine-dimineață.

Agentul se înclină, se retrase, apoi dispăru în mașina care, la rândul ei, dispăru în ceață.

Cei doi oameni rămaseră față în față, despărțiți doar de aburii respirației.

— Sunt doctorul Mathias Freire, sparse el tăcerea. Răspund de urgențe la spital.

— Vă veți ocupa de mine?

Vocea gravă era stinsă. Freire nu-i distingea bine trăsăturile ascunse sub borul pălăriei Stetson. Omul parcă avea capul unui uriaș din desenele animate. Nasul ca o trompetă, gură de căpcăun, bărbie pătrată.

— Cum vă simțiți?

— Trebuie să vă ocupați de mine.

— Urmați-mă, vă rog.

Bărbatul nu se clinti.

— Haideți, spuse Freire, întinzând un braț. O să vă ajutăm.

Vizitatorul se trase din reflex. O rază de lumină îl atinse. Freire avu confirmarea a ceea ce bănuise. O față atât infantilă, cât și disproporționată. Tipul avea spre cincizeci de ani. Smocuri de păr cărunt îi ieșeau de sub pălărie.

— Veniți. Totul se va rezolva.

Freire își luase tonul cel mai convingător. Bolnavii mintal aveau o hiperacuitate afectivă. Simt imediat dacă sunt manipulați. Nici vorbă să umbli cu dedesubturi cu ei. Totul se face cu *cărțile pe masă*.

Amnezicul se hotărî să înainteze. Freire se întoarse, cu mâinile în buzunare, cu un aer detașat și o luă spre spital. Se forță să nu se uite în spate — un mod de a-i arăta că are încredere.

Merseră până la poartă. Mathias respira pe gură, înghițind aerul rece de parcă ar fi supt țurțuri de gheață. Îl încerca o oboseală imensă. Lipsa de somn, ceața, dar mai ales sentimentul de neputință deveniseră recurente, împreună cu nebunia care își multiplica în fiecare zi fețele...

Ce îi rezerva nou-venitul? Ce va putea face pentru el? Freire își spuse că nu era decât o slabă șansă de a afla ceva mai mult despre trecutul acestuia. Și o șansă încă mai slabă să poată să-l vindece...

Asta însemna să fii psihiatru.

Să cârpești o barcă spartă cu un ac de cusut.

Era nouă dimineața când se urcă în mașină — un Volvo break pe care îl cumpărase de ocazie la sosirea lui la Bordeaux, cu o lună și jumătate înainte. S-ar fi putut duce acasă pe jos — locuia la mai puțin de un kilometru distanță —, dar se obișnuise să facă drumul la volanul mașinii sale.

Centrul spitalicesc specializat Pierre-Janet era situat în sud-estul orașului, nu departe de centrul medical Pellegrin. Freire locuia în cartierul Fleming, între Pellegrin și centrul universitar, exact la frontiera dintre Bordeaux, Pessac și Talence. Cartierul lui era o zonă anonimă de case roz cu acoperișuri de țiglă, toate identice, cu garduri vii bine tunse și grădini mici lângă fiecare „proprietate privată”. Fericiri de dimensiuni omeneste, care se repetau în lungul aleilor, ca niște jucării desuete pe un lanț industrial.

Freire conducea încet, străpungând ceața care refuza să se ridice. Nu vedea mare lucru, dar orașul ăsta nu-l interesa. I se spusese: „Veți vedea, este un mic Paris” sau „un oraș prestigios” sau, și mai mult, „este Olimpul vinurilor!” I se spusese multe lucruri. Dar nu văzuse nimic. Percepea vag Bordeaux-ul ca pe un oraș burghez, snob și aproape mort. O aglomerație plată și rece care degaja, la fiecare colț de stradă, atmosfera artificială a unui hotel de provincie.

Și încă nu se confruntase și cu cealaltă față a Bordeaux-ului — celebra lui burghezie. Colegii lui, psihiatri, erau mai degrabă vechi stângiști care se opuneau acestei

tradiții. Cârcotași care se constituiseră, fără să-și dea seama, în celălalt versant al clasei pe care o criticau. Își limita legătura cu aceștia la conversații banale la masă: povești ciudate despre nebuni care înghit furculițe, tirade contra sistemului psihiatric francez, planuri de concediu și unde se vor retrage la pensie.

Ar fi vrut să pătrundă în societatea bordeleză, dar ar fi dat greș. Freire suferea de un handicap major: nu bea vin. Ceea ce în Aquitania echivala cu a fi orb, surd sau paraplegic. Nu i se făcuseră niciodată reproșuri, dar tăcerea care îl înconjură era elocventă. La Bordeaux, nu vin, nu prieteni. Nimic mai simplu. Nu-l suna nimeni, nici e-mailuri, nici SMS-uri. Nicio comunicare — alta decât profesională — pe rețeaua intranet a spitalului.

Ajunse la el în cartier.

Aici, fiecare clădire purta un nume de piatră prețioasă. Topaz. Diamant. Peruzea... Era singura modalitate ca să le deosebești. Freire locuia în „Opal”. La sosirea lui la Bordeaux, crezuse că o alege deoarece era imediat lângă spital. Se înșela. Alesese acest cartier deoarece era neutru și impersonal. Un loc ideal în care să te faci pierdut. Să te camuflezi. Să te pierzi în mulțime. Venise aici pentru a trage o linie peste trecutul lui parizian. O linie peste omul care fusese: practician recunoscut, remarcabil, curtat în mediul lui.

Lăsa mașina la câțiva metri de locuință. Ceața era atât de deasă, încât municipalitatea lăsase iluminatul stradal aprins.

Nu folosea niciodată garajul. Dându-se jos din mașină, i se păru că plonjează într-o piscină cu apă lăptoasă. Miliarde de picături în suspensie materializau atmosfera într-o pânză pointilistă.

Grăbi pasul cu mâinile înfipite în buzunarele impermeabilului. Își mai ridică o dată gulerul și simți pe gât picăturile înghețate de brumă. Părea un detectiv particular dintr-un film vechi hollywoodian, un erou solitar în căutarea luminii.

Deschise porțița de la grădină, traversă cei câțiva metri de peluză îmbibați cu apă și răsuși cheia în broască.

Interiorul locuinței reproducea banalitatea exteriorului. De zece ori, de o sută de ori, în tot cartierul se repeta aceeași compartimentare: vestibul, salon, bucătărie, camere la etaj... Din aceleași materiale. Parchet laminat. Pereți din rigips alb. Uși de placaj. Locuitorii își exprimau personalitatea prin mobilier.

Își scoase impermeabilul și se îndreptă spre bucătărie fără să aprindă lumina. Originalitatea la Freire se manifesta prin lipsa aproape în totalitate a mobilierului. Cutiile cu care se mutase, încă nedeschise, erau depozitate de-a lungul pereților pe post de decor. Trăia într-un apartament martor, dar martorul nu avea nimic de spus.

La lumina becurilor de pe stradă își făcu un ceai. Se gândea ce șanse avea să mai prindă câteva ore de somn. Egale cu zero. Intra din nou de gardă la ora unu: așa că, până atunci, va trudi la dosarele lui. Ziua va lua sfârșit la zece seara. Se va prăbuși atunci, fără cină, uitându-se absent la o emisiune de divertisment. Va repeta toate acestea și mâine, duminică, până seara. Apoi, în sfârșit, după o noapte întreagă de somn va porni din nou la atac luni, urmând un orar mai mult sau mai puțin normal.

Privea frunzele de ceai de pe fundul ceainicului și își spuse că ar fi momentul să reacționeze. Să nu mai colecționeze gărzi. Să-și impună un mod corect de viață. Să facă sport. Să mănânce la ore fixe... doar că genul ăsta de reflecții făcea și el parte din rutina lui cotidiană, confuză, repetitivă și fără finalitate.

Stând în picioare în bucătărie, ridică puțin cana cu ceai, contemplând culoarea brună care se intensifica. Replică a creierului său plin de gânduri negre. Da, își spuse, scufundând din nou frunzele de ceai, voise să se scufunde aici în nebunia altora. Pentru a o uita mai bine pe *a sa*.

Cu doi ani înainte, la 43 de ani, Mathias Freire comisesse cea mai gravă greșeală deontologică, la sanatoriul din Villejuif: se culcase cu o pacientă. Anne-Marie Straub. Schizofrenică. Maniaco-depresivă. O bolnavă cronic destinată să trăiască și să moară în institut. Când se gândea la greșeala lui, lui Freire tot nu-i venea să creadă. Încălcase tabuul tabuurilor.

Cu toate acestea, nimic nebunesc sau pervers în povestea lui. Dacă ar fi cunoscut-o pe Anne-Marie în afara spitalului, s-ar fi îndrăgostit de ea instantaneu. Ar fi simțit pentru ea aceeași dorință violentă, irațională pe care o simțise când o văzuse pentru prima oară la el în birou. Nici celulele de izolare, nici medicamentele, nici strigătele celorlalți pacienți nu au putut să-l oprească. O adevărată dragoste la prima vedere.

La Villejuif, Freire locuia în campus, într-o clădire de la marginea acestuia. În fiecare noapte se ducea în pavilionul lui Anne-Marie. Revedea totul. Culoarul cu linoleum. Ușile cu vizoare. Inelul cu chei care îi permitea accesul în toate încăperile. Umbră în umbră, Mathias era ghidat — mai degrabă, propulsat — de propria dorință. În fiecare noapte traversa camera de terapie prin artă. De fiecare dată privea în pământ ca să nu vadă tablourile lui Anne-Marie de pe pereți. Picta plăgi negre, contorsionate, obscene, pe un fond roșu. Uneori își sfâșia pânzele cu spatula la fel ca Lucio Fontana. Când le privea la lumina zilei, Mathias își zicea că Anne-Marie era una dintre pacientele cele mai primejdioase din spital. Noaptea întorcea capul și se furișa spre celula ei.

Acele nopți îl mistuiseră pentru totdeauna. Îmbrățișări pasionale în camera cu gratii. Mângâieri misterioase, inspirate, învăluitoare. Discursuri delirante, șoapte la urechea lui. „Nu-i privi, iubitele... Nu sunt răi...” Vorbea despre fantezmele care, după ea, îi înconjurau în tenebre. Mathias nu-i răspundea, cu ochii deschiși în întuneric. *Cu capu-nainte, își repeta. Merg cu capu-nainte.*

După ce au făcut dragoste, a adormit. O oră. Poate mai puțin. Când s-a trezit — era pe la trei dimineața —, corpul gol al lui Anne-Marie se legăna deasupra patului. Se spânzurase. Cu *propria lui* curea.

Pentru o secundă nu înțeleșese. Credea că încă visa. Chiar admirase silueta cu sâni grei, care îl excita deja din nou. Apoi panica îi explodează în vene. Își dădu deodată seama că totul se sfârșise. Pentru ea. *Pentru el*. Se îmbrăcase la loc, abandonând cadavrul și cureaua agățată de cremona ferestrei. Alergase pe culoare evitând infirmierii și ajunsese la locuința lui ca un animal de pradă la viziuna sa.

Cu respirația tăiată și mintea tulbure, își injectase un sedativ în venă și se prăbușise pe pat ca un lemn, cu plapuma trasă peste cap.

Când se trezise, douăsprezece ore mai târziu, știrea era pe buzele tuturor. Nimeni nu fusese surprins — Anne-Marie avusese mai multe tentative de sinucidere. O anchetă fusese deschisă pentru a descoperi de unde avusese cureaua. Nu reușiseră să afle. Mathias Freire nu fusese deranjat. Nici măcar interogat. De mai mult de un an, Anne-Marie nu mai era pacienta lui. Sinucigașa nu avea nicio rudă apropiată. Nicio plângere nu fusese depusă. Caz clasat.

Din ziua aceea, Freire trecuse pe pilot automat, alternând antidepressive cu anxiolitice. Așa că cizmarul avea papuci buni. Nicio amintire din acea perioadă. Consultații mecanice. Diagnostice confuze. Nopti fără vise. Până când se ivise ocazia cu Bordeaux-ul. Se aruncase asupra ei. Se lipsea de tot. Își făcuse valizele, luase TGV-ul fără să privească înapoi.

După instalarea la CHS², optase pentru o nouă atitudine profesională. Evita orice implicare în munca sa. Pacienții nu mai erau cazuri, ci diagnostice: schizofrenie, depresie, isterie,

² CHS: *Centre hospitalier spécialisé*: Centru spitalicesc specializat.

TOC³, paranoia, autism... Bifa, prescria tratamentul — și rămânea la distanță. Era etichetat drept rece, uscat, robotizat. Cu atât mai bine. Niciodată nu se va mai apropia de un pacient. Niciodată nu se va mai implica în munca lui.

Încet, reveni la prezent. Era încă în fața ferestrei de la bucătărie, privind strada goală, acoperită de brumă. Ceaiul se făcuse negru precum cafeaua. Abia se luminase de ziuă. În spatele gardurilor, aceleași case. În spatele ferestrelor, aceleași existențe, încă adormite. Era sâmbătă dimineața și toată lumea dormea mai mult.

Dar ceva nu se potrivea.

Un 4x4 negru se opri se lângă trotuar la vreo cincizeci de metri, cu farurile aprinse.

Freire șterse geamul aburit. În acel moment, doi oameni în mantouri negre se dădură jos din mașină. Freire miji ochii. Nu-i distingea bine, dar siluetele lor îi aminteau de cele ale ofițerilor FBI din filme. Sau, mai degrabă, de cele două personaje parodice din *Men in Black*. Ce căutau aici?

Freire se întrebă dacă nu era vorba de membrii vreunei patruli speciale angajate de comunitate, dar nici mașina, nici eleganța lor nu se potriveau. Rămaseră sprijiniți de capota mașinii, insensibili la bruma care cădea. Se uitau țintă la ceva. Mathias simți din nou durerea din spatele ochiului.

Cei doi priveau fix spre locuința lui. Mai precis, la silueta lui în contre-jour în bucătărie.

Freire se întoarse la CHS la ora 13 după ce moțăise pe canapea, cu câteva dosare pe post de cuvertură. Nici țipenie la urgențe. Nici bolnavi deprimăți, nici furioși adunați de pe drum. Un noroc chior. Salută infirmierele care îi dădură

³ TOC: Tulburare obsesiv-compulsivă.

corespondența și fișele pregătite din seara precedentă. Se strecură în camera lui de gardă, care nu era alta decât cabinetul lui de consultații — sală de gardă.

Din corespondență, deschise mai întâi PV-ul de constatare cu privire la amnezicul din gara Saint-Jean. Documentul fusese redactat de un anume Nicolas Pailhas, șef de post în Piața Capucinilor. În seara precedentă, Freire nu încercase să-l interogheze pe cowboy și nici nu încercase să priceapă despre ce era vorba. Îl expediase la pat după ce îl examinase și îi prescrisese un analgezic. Va vedea mâine.

De la primele rânduri ale PV-ului, Freire deveni interesat.

Necunoscutul fusese descoperit pe la miezul nopții de niște lucrători de la calea ferată într-un post de gresaj situat pe linia 1. Omul forțase broasca și se ascunsese în cabină. Când tehnicienii îl întrebaseră ce căuta acolo, fusese incapabil să le răspundă și nici nu știuse să le spună cum îl cheamă. În afara pălăriei Stetson și a cizmelor din piele de crocodil, intrusul mai era îmbrăcat cu un mantou de lână gri, o haină din velur uzată, un tricou cu inscripția CHAMPION și niște blugi găuriți. Nu avea niciun document oficial și nimic altceva care să permită identificarea lui. Tipul părea în stare de șoc. Avea dificultăți în exprimare. Uneori părea că nici nu înțelege ce este întrebat.

Și mai ciudat, ținea în mână două obiecte cărora nu le dădea drumul. O cheie reglabilă enormă, modelul de 450 mm și un anuar al Aquitaniei datat 1996 — genul acela cu câteva mii de pagini de hârtie subțire. Și pe cheie, și pe anuar erau urme de sânge. Texanul nu putea să explice prezența obiectelor în mâna lui. Și nici cea a sângelui.

Lucrătorii de la SNCF⁴ l-au dus la infirmerie, crezând că e rănit. Nu s-a constatat nicio plagă. Sângele de pe cheie și de pe anuar aparținea deci *altcuiva*. Șeful de canton a anunțat

⁴ SNCF: Société Nationale des Chemins de fer français — Societatea franceză de căi ferate.

poliția. Pailhas și oamenii lui au ajuns după vreo cincisprezece minute. L-au contactat pe medicul de gardă din cartier, care l-a contactat ulterior pe Freire.

Interogatoriul de la secția de poliție nu a adus nimic în plus. L-au fotografiat. I-au luat amprente. Tehnicienii au prelevat particule de salivă și fire de păr pentru a-i compara ADN-ul cu FNAAG — Fișierul Național Automatizat al Amprentelor Genetice. Au mai prelevat și particule de praf de pe mâini și de sub unghii. Se așteptau rezultatele analizelor. Bineînțeles că opriseră și cheia și anuarul. *Probe ale acuzării*. Acuzare pentru care faptă?

Pagerul începu să sune. Freire privi la ceas — ora 15. Începea balul. Între bolnavii veniți din exterior și pacienții internați, nu aveai cum să șomezi. Citi pe ecran: o problemă la celula de izolare din pavilionul de vest. O luă la picior cu trusa în mână și urcă pe aleea centrală, încă învăluită în ceață. Spitalul grupase douăsprezece pavilioane dedicate fiecare unei zone din Aquitania sau unei anumite patologii: adictologie, delincvență sexuală, autism...

Pavilionul de vest era al treilea din stânga. Freire se năpusti pe culoarul central. Pereți albi, linoleum bej, cărămidă aparentă: același decor pentru toate clădirile. Nimic deosebit, astfel că pacienții se puteau înșela când mergeau la culcare.

— Ce se întâmplă?

Internul răbufni nervos:

— Curveta, nu vedeți ce face?

Freire îi ignoră agresivitatea. Aruncă o privire prin vizorul celulei. O femeie goală, mânjită cu rahat și urină, stătea pe jos într-un colț al camerei. Ghemuită, cu degetele însângerate, reușise să râcăie tencuiala pe care o mesteca de zor.

— Fă-i o injecție, spuse cu o voce neutră. Trei unități de Loxapac.

O știa, dar nu își amintea cum o cheamă. O obișnuită a locului. Cu siguranță, primită de dimineață. Avea pielea